

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 41Co/92/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119228210  
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Maštalířová  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6119228210.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Maštalířovej a členiek senátu JUDr. Aleny Križanovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému V. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XXXX/XX, XXX XX A. A., o zaplatenie 9.454,53 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9Csp/22/2019-73 zo dňa 12. júla 2019, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 9Csp/22/2019-73 zo dňa 12. júla 2019 v napadnutej časti II. výrokovej vety m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok 5,90 % ročne zo sumy 9.454,53 Eur od 25.01.2019 do zaplatenia, a to v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 9Csp/22/2019-73 zo dňa 12. júla 2019 I. výrokovou vetou žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.454,53 Eur, dojednaný úrok vo výške 146,51 Eur ku dňu 24.01.2019, úroky z omeškania vo výške 2,84 Eur ku dňu 24.01.2019, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.454,53 Eur od 25.01.2019 až do zaplatenia, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, II. výrokovou vetou v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a III. výrokovou vetou žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa proti žalovanému domáhal zaplatenia sumy 9.454,53 Eur s úrokom 146,51 Eur, úrokom z omeškania 2,84 Eur, úrokom 5,90 % ročne z nezaplatenej istiny 9.454,53 Eur od 25.01.2019 až do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených úrokov 146,51 Eur od 25.01.2019 až do zaplatenia ako plnenia zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 16.03.2018 (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“, resp. „zmluva o úvere“).

3. Súd prvej inštancie nemal za sporné, že zmluva o úvere bola uzatvorená v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), pričom obsahovala všetky požadované náležitosti v ustanovení § 9 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzatvorenia tejto zmluvy.

4. Z pripojenej výzvy zo dňa 21.11.2018 súd prvej inštancie zistil, že k tomuto dátumu predstavovala výška omeškaných splátok sumu 225,17 Eur, pričom bol žalovaný upozornený na možnosť uplatnenia

práva požadovať zaplatenie celej pohľadávky v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Následne dňa 24.01.2019 mu bola oznámená predčasná splatnosť úveru, ktorú skutočnosť žalovaný nespochybnil. Z pripojeného prehľadu splácania do predčasného zosplatnenia zistil, že žalovaný neuhradil dojednané splátky v mesiaci november 2018, december 2018 a január 2019 v plnej výške, ktoré splátky boli splatné ku 20. dňu kalendárneho mesiaca.

5. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že k predčasnej splatnosti dlhu na strane žalovaného došlo ku dňu 24. 01. 2019 a že v konaní nebola sporná výška poskytnutej sumy, ani výška dlhu ku dňu predčasnej splatnosti pohľadávky z titulu nedoplatku istiny, dojednaných úrokov ako aj úrokov z omeškania. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie v tejto časti vyhovel v plnom rozsahu.

6. V súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyhovel žalobe aj v časti, v ktorej žalobca požadoval úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatennej istiny od 25.01.2019 až do zaplatenia. Požadovaná výška úroku z omeškania bola v súlade s vykonávacím predpisom Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z.

7. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Konštatoval, že jednorázovým zosplatnením úveru veriteľom vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorázovo vrátiť požičanú sumu z titulu úverovej zmluvy navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa už ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru, s ktorým sa spájajú výhradne sankcie z titulu omeškania s vrátením uvedenej sumy upravené v ustanovení § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak napriek tomu existujú zmluvné dojednania, ktoré s protiprávnym stavom spájajú aj nárok na zmluvné úroky, teda odplatné nároky patriace len pre prípad splácania úveru v splátkach, je takéto dojednanie podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. a § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné. Poukázal tiež na povinnosť vykladať právne normy v otázke spotrebiteľských zmlúv v prospech spotrebiteľa (§ 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V opačnom prípade by dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu v podobe úrokov z úveru ako aj úroku z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy, a to napriek tomu, že dohoda o splatení úveru formou splátok zanikla. Dlžník už nemá po zosplatnení povinnosť platiť úroky z úveru, stráca však možnosť výhody splátok a je povinný zaplatiť celý dlh naraz, t. j. skôr ako bolo dojednané. Prípadným nasledujúcim plnením z titulu dojednaných úrokov by došlo k dvojnásobnému úrokovému zaťaženiu, ktoré Občiansky zákonník neumožňuje. V prípade omeškania s plnením peňažného dlhu tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, má veriteľ právo požadovať už len úroky z omeškania. Obdobný právny názor vyplýva aj z uznesenia NS SR 4Obo/143/98, tiež rozhodnutie ÚS SR IV.ÚS476/2012, prípadne R 55/96 ZSP.

8. K argumentácii žalobcu judikatúrou krajských súdov ako aj Najvyššieho súdu ČR, súd prvej inštancie uviedol, že si je vedomý toho, že rozhodovacia prax je v tejto otázke nejednotná. Uplatnený nárok žalobcu vychádza zo spotrebiteľského práva a jeho úprava v Občianskom zákonníku je dôsledkom transpozície smerníc Európskej únie týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. Vzťah Obchodného a Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch je riešený vo viacerých rozhodnutiach súdov Slovenskej republiky spôsobom, ktorý sa postupne vyvíja smerom k dôslednejšej ochrane spotrebiteľa, ktorá prax je odlišná od praxe, napr. v Českej republike. Každopádne ani z výkladu ustanovenia § 502 ods. 1 a § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka nevyplýva, že by mali byť dojednané úroky splácané aj po predčasnej splatnosti úveru. Pokiaľ žalobca argumentoval možnosťou požadovať úroky z omeškania aj z dojednaného úroku splatného ku dňu predčasnej splatnosti dlhu a to rozhodnutiami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 14Co/542/2016 a 43Co/19/2017, poukázal na tú skutočnosť, že takáto prax v rozhodovacej činnosti niektorých odvolacích senátov sa týkala prípadu dojednania, že zmluvné úroky sa stali súčasťou istiny na základe dojednania v zmluve, a preto následne mohol veriteľ požadovať z takto vyčísleného dlhu úroky z omeškania. Žalobca však v žalobe ani netvrdil, ani nepreukazoval existenciu takéhoto dojednania. Úroky ako aj úroky z omeškania sú v zmysle ustanovenia § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky, pričom úrokový záväzkový vzťah je vzťahom akcesorickým. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva neupravuje ani Občiansky ani Obchodný zákonník.

9. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti II. výrokovej vety podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K nároku na úrok po zosplatnení poukázal na to, že pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku, a to vrátenie poskytnutých peňažných prostriedkov v dohodnutej lehote, ako aj zaplataenie požadovaných úrokov. Pri omeškaní peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania. Uviedol, že úrok z úveru je nárokom, ktorý nemá vplyv na omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvyhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. V tejto súvislosti poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 106/2014 Z.z. a na početnú judikatúru súdov Slovenskej republiky a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Cdo 212/2014 zo dňa 21.08.2014. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a jeho návrhu vyhovel aj v zamietnutom rozsahu a žalovaného zaviazal uhradiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania a trov odvolacieho konania.

11. K odvolaniu žalobcu vyjadrenie podané nebolo.

12. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie (§ 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v časti nepriznaného úroku vo výške 5,90 % ročne zo sumy 9.454,53 Eur od 25.01.2019 do zaplataenia je dôvodné, a preto podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie napadnutej časti II. výrokovej vety zmenil.

13. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca sa žalobou proti žalovanému domáhal zaplataenia istiny 9.454,53 Eur, úroku vo výške 146,51 Eur, úrokov z omeškania vo výške 2,84 Eur, úroku vo výške 5,90 % ročne z nezaplataenej istiny 9.454,53 Eur od 25.01.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 9.454,53 Eur od 25.01.2019 do zaplataenia, úroku z omeškania vo výške 5 % z nezaplataených úrokov vo výške 146,51 Eur od 25.01.2019 do zaplataenia. Žalobca so žalovaným dňa 16.03.2018 uzavrel Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovanému poskytol úver vo výške 10.000,-- Eur s výškou mesačnej splátky 131,47 Eur splatnej ku 20. dňu v mesiaci s počtom mesačných splátok 96, s dátumom prvej splátky 20.04.2018 a dátumom konečnej splatnosti úveru 20.03.2026. Zmluvné strany si dojednali, výšku úrokovej sadzby 5,9 % ročne. RPMN bolo v zmluve vyčíslené vo výške 7,63 %, priemerná RPMN vo výške 8,58 % a celková výška nákladov bola vyčíslená vo výške 13.121,12 Eur. Podaním zo dňa 24.01.2019 označeným ako „Výzva na predčasné splatenie úveru“ žalobca žalovanému oznámil, že vzhľadom na to, že porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere, rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 24.01.2019 a vyzval žalovaného na zaplataenie dlžnej sumy z úveru vo výške 9.719,44 Eur s príslušenstvom. Žalovaný dlh žalobcovi neuhradil.

14. Podľa § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi. Spotrebiteľský úver podľa tohto zákona možno poskytnúť len bezhotovostným prevodom finančných prostriedkov na platobný účet spotrebiteľa alebo na účet stavebného sporiteľa, poštovým poukazom, ktorého adresátom je spotrebiteľ alebo platobným prostriedkom vydaným na meno spotrebiteľa; tým nie je dotknuté bezhotovostné poskytnutie viazaného spotrebiteľského úveru podľa § 15 alebo poskytnutie spotrebiteľského úveru bezhotovostne na splatenie iného úveru alebo úverov úhradou veriteľovi oprávnenému poskytovať úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Spotrebiteľským úverom sú aj mladomanželský úver podľa osobitného predpisu, niektoré stavebné úvery a iné úvery podľa osobitného predpisu a nezabezpečené úvery poskytované spotrebiteľom na účely rekonštrukcie nehnuteľnosti určenej na bývanie, pričom ustanovenia osobitných predpisov týkajúce sa poskytovania týchto úverov tým nie sú dotknuté; obmedzenie hornej hranice výšky úveru podľa odseku 3 písm. f) sa na tieto úvery nevzťahuje.

15. Podľa § 2 písm. a), b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

17. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

18. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

21. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

22. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

23. Podľa § 54 ods. 1, prvá veta Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa.

24. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

25. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „Obchodný zákonník“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

26. Podľa § 502 ods. 1, veta prvá Obchodného zákonníka, od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

27. Podľa bodu 1.1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere banka poskytne klientovi peňažné prostriedky za podmienok uvedených v tejto zmluve, v Obchodných podmienkach pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. a vo Všeobecných podmienkach Prima banka Slovensko, a.s., ktoré tvoria jej neoddeliteľnú súčasť.

28. Podľa článku 2 bod 2.9 písm. a) Obchodných podmienok pre úvery občanom - Prima banka Slovensko, a.s. účinných od 01.01.2018 (ďalej len „Obchodné podmienky“) jednou zo skutočností, ktorá zakladá zmenu okolností je (nezaplatenie) ak klient nezaplatí ktorúkoľvek čiastku dlžnú podľa zmluvy o úvere ani do 3 mesiacov po lehote jej splatnosti.

29. Podľa článku 2 bod 2.10.1 Obchodných podmienok ak nastane akákoľvek zmena okolností, môže banka vyzvať klienta na predčasné splatenie úveru. Doručením výzvy na predčasné splatenie úveru sa všetky čiastky, ktoré sú dlžné podľa zmluvy o úvere (istina aj príslušenstvo) stanú splatné okamžite alebo v deň učený bankou vo výzve adresovanej klientovi. Banka môže určiť, že predčasne splatnou sa stane iba časť dlžných čiastok. Žiadosťou o predčasnú splatnosť úveru zároveň zaniká nárok klienta na poskytnutie ďalších peňažných prostriedkov z úveru.

30. Žalobca v odvolaní zotrval na stanovisku, že nárok veriteľa na zaplatenie úrokov z poskytnutého úveru trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov do ich úplného zaplatenia a nie iba do zosplatenia úveru. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí naopak vyslovil záver, že veriteľovi patria úroky iba do splatnosti dlhu a následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Uviedol, že v opačnom prípade by došlo ku kumulácii negatívneho postihu dlžníka ako spotrebiteľa vo vzťahu, ku ktorému by sa požadovalo jednak zaplatenie úrokov z úveru aj úrokov z omeškania. Poukázal pritom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 476/2012 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Obc/143/98.

31. Posúdenie nároku veriteľa na zaplatenie úrokov z istiny poskytnutej dlžníkovi na základe zmluvy o úvere závisí od charakteru právneho vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom. V prejednávanej prípadnej súd prvej inštancie správne zistil, že žalovaný mal pri uzatváraní právneho úkonu postavenie spotrebiteľa a že zmluva o úvere, ktorú uzavrel so žalobcom, spĺňa kritériá vymedzenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

32. Definícia spotrebiteľského úveru je vymedzená v § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi, pričom spotrebiteľský úver podľa tohto zákona nemožno poskytnúť finančnými prostriedkami v hotovosti. Zmluva o spotrebiteľskom úvere tak môže zahŕňať nielen zmluvu o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, ale výslovne na základe § 1 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch môže byť spotrebiteľským úverom aj zmluva o úvere, ktorá je upravená v slovenskom právnom poriadku výlučne v Obchodnom zákonníku. Právne vzťahy, ktoré sú upravené výlučne v Obchodnom zákonníku je možné posudzovať iba podľa Obchodného zákonníka.

33. Ustanovenia Občianskeho zákonníka je možné použiť iba za predpokladu, že daný právny vzťah výslovne upravujú, alebo aspoň pripúšťajú analógiu, teda aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré sú najbližšie obsahom a účelom k danému právnomu vzťahu podľa § 853 Občianskeho zákonníka. Využitie analogických ustanovení Občianskeho zákonníka je podľa § 853 Občianskeho zákonníka prípustné iba vtedy, keď daný občianskoprávny vzťah nie je upravený Občianskym zákonníkom, ale ani iným zákonom. V prípade, kedy iný platný zákon konkrétny právny vzťah upravuje, nie sú splnené podmienky na aplikáciu analogických ustanovení Občianskeho zákonníka a daný právny vzťah sa posudzuje podľa toho platného zákona, ktorý ho upravuje. V opačnom prípade by Občiansky zákonník ako zákon všeobecný nadobudol absolútnu prednosť pred zákonmi špeciálnymi aj v tých prípadoch, kedy na rozdiel od špeciálnych zákonov určitú právnu oblasť vôbec neupravuje.

34. Z uvedeného vyplýva, že Občiansky zákonník sa v prípade právnych vzťahov, ktorých účastníkom je spotrebiteľ použije prednostne vo všetkých ustanoveniach, ktoré Občiansky zákonník upravuje, ako napr. dĺžka premičacej doby, výška úrokov z omeškania a podobne. V prípade vymedzenia náležitostí konkrétneho zmluvného typu, ktorý Občiansky zákonník naopak neupravuje, ale je upravený v Obchodnom zákonníku, bude platiť zákonné vymedzenie zmluvného typu v Obchodnom zákonníku. Preto všeobecná definícia zmluvy o úvere, obsiahnutá v § 497 Obchodného zákonníka je platná a účinná aj pre vymedzenie zmluvy o úvere, uzavretej spotrebiteľom. Zároveň prípustnosť uzavretia zmluvy o úvere, ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere výslovne pripustil zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý zmluvu o úvere vymenoval ako jednu z foriem spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 52 ods. 1

Občianskeho zákonníka tak zvýraznilo ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu v tom smere, že ak niektorú náležitosť jeho právneho vzťahu upravuje pre spotrebiteľa priaznivejšie ako Obchodný zákonník, tak spotrebiteľovi sa poskytne táto priaznivejšia ochrana. Občiansky zákonník však citovaným ustanovením nepoprel možnosť, aby spotrebiteľia uzatvárali zmluvu o úvere, rovnako ako žiaden iný predpis nepoprel právo zmluvných strán, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere mala formu zmluvy o úvere. Naopak, toto právo výslovne vyplýva zo zákona o spotrebiteľských úveroch a nie je možné zvrátiť ho výkladom súdu tak, že vymedzenie zmluvy o úvere, so všetkými jej pojmovými znakmi nie je v prípade spotrebiteľského vzťahu možné aplikovať a naopak je nutné prostredníctvom analógie aplikovať také ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré je obsahom a účelom najbližšie k zmluve o úvere.

35. Zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom v zmysle ustanovenia § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, ktorý kogentným spôsobom vymedzuje, ktoré záväzkové vzťahy podliehajú právnej úprave obsiahnutej v tretej časti Obchodného zákonníka, kde sa uplatní právna úprava Obchodného zákonníka ako *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnej úprave v Občianskom zákonníku. Ide o obligatórne uplatnenie Obchodného zákonníka. V týchto prípadoch nemožno aplikáciu Obchodného zákonníka vylúčiť dohodou strán. Bez ohľadu na povahu jeho účastníkov sa takýto právny vzťah riadi vždy Obchodným zákonníkom. Tým nie je dotknutá subsidiárna aplikácia Občianskeho zákonníka v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje na základe výslovného zmocnenia obsiahnutého v ustanovení § 1 ods. 2, podľa ktorého sa právne vzťahy uvedené v odseku 1 spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon. Ako bolo vyššie uvedené, v tých prípadoch, kedy Občiansky zákonník určitý vzťah upravuje, je v spotrebiteľskom vzťahu prednostná aplikácia Občianskeho zákonníka aj vtedy, ak by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

36. Z obsahu § 497 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere je zmluvou konsenzuálnou a pre jej vznik stačí dohoda aspoň o uvedených náležitostiach, pričom sa nevyžaduje ani to, aby k poskytnutiu peňažných prostriedkov skutočne došlo. Tým sa vlastne zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka. Ďalšou odlišnosťou je to, že predmetom prenechania pri zmluve o úvere môžu byť len peňažné prostriedky, zatiaľ čo pri zmluve o pôžičke je možné prenechať akékoľvek veci určené podľa druhu. Zmluva o úvere musí vždy obsahovať záväzok zaplatiť za poskytnuté peňažné prostriedky úroky, pričom zmluva o pôžičke takéto dojednanie neobsahuje. Je tak vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov, inak by zmluva mala len charakter zmluvy inominátnej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka.

37. Zo zákonného vymedzenia zmluvy o úvere nevyplýva povinnosť dlžníka dohodnutý úver skutočne čerpať, preto z tohto hľadiska zmluva o úvere predstavuje záväzok veriteľa mať zmluvou dohodnuté peňažné prostriedky k dispozícii pre dlžníka po dohodnutú dobu, prípadne až do požiadania dlžníka, ak nedôjde k zániku záväzku veriteľa skôr, napr. dohodou alebo výpoveďou poskytnutia úveru podľa § 500 Obchodného zákonníka. Výška úveru je spravidla dohodnutá v zmluve vo forme určitého limitu, do ktorého môže dlžník úver čerpať. Okrem podstatných častí obsahuje zmluva o úvere aj výšku úrokov, lehotu na vrátenie úveru a ďalšie náležitosti, pričom väčšinu náležitostí pri úveroch poskytovaných bankami obsahujú úverové podmienky, na ktoré zmluva o úvere odkazuje.

38. Zmluva o úvere je súčasne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, kedy na jednej strane stojí banka ako osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy o úvere koná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej žalovaný ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy o úvere nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo v rámci samostatného výkonu svojho povolania. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej medzi stranami sporu dňa 16.03.2018 jednoznačne vyplýva, že bola uzavretá nielen podľa Obchodného zákonníka, ale aj podľa Občianskeho zákonníka a podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ako osobitného právneho predpisu, preto spĺňa všetky v ňom uvedené zvláštne požiadavky preto, aby bola zmluvou platnou.

39. V zmysle § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky je možné dohodnúť odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania

veriteľa - žalobcu, s čím nesporne súvisí aj § 502 Obchodného zákonníka, v ktorom sú upravené práve úroky za poskytnutie úveru.

40. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pojem odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver je treba odlišovať od úrokov z úveru upravených v § 502 Obchodného zákonníka. Odplata za dojednanie záväzku prichádza však do úvahy len vtedy, ak veriteľom je osoba, u ktorej je poskytovanie úveru predmetom jej podnikania. Podmienkou vzniku práva na zaplatenie odplaty je, že bola vrátane jej výšky medzi veriteľom a dlžníkom dohodnutá, pričom nezáleží na tom, či k čerpaniu dohodnutého úveru dlžníkom skutočne došlo. Odplata predstavuje odmenu veriteľovi za to, že po dobu medzi dojednaním zmluvy o úvere a skutočným čerpaním úveru musel pre dlžníka rezervovať peňažné prostriedky, prípadne ich mať zabezpečené. Pokiaľ by teda v zmluve o úvere, ktorú ako veriteľ uzatvorila iná osoba než tá, predmetom podnikania ktorej je poskytovanie úveru, bola odplata za dojednanie záväzku dohodnutá, bolo by nutné takéto dojednanie považovať za neplatné. Kogentnosť tohto ustanovenia je možné považovať za záväznosť sledujúcu len ochranu dlžníka, preto aj neplatnosť by bola stanovená len na jeho ochranu.

41. Dohoda o úrokoch z úveru podľa § 502 Obchodného zákonníka je podmienená tým, že veriteľ na základe zmluvy o úvere peňažné prostriedky dlžníkovi skutočne poskytol, inak by na ich úhradu nemal nárok. Mal by však nárok práve na zaplatenie odplaty s poukazom na § 499 Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka nemôže byť dohodnutá ako bezúročná, keďže záväzok zaplatiť úroky patrí k pojmovým znakom zmluvy o úvere a je jej podstatnou časťou s poukazom na § 269 ods.1 Obchodného zákonníka. Pokiaľ preto veriteľ a dlžník výšku úrokov z úveru v zmluve nedohodnú, je dlžník povinný platiť úroky vo výške stanovenej Obchodným zákonníkom. Táto nie je fixná, ale je závislá na tom, aké úroky obvykle požadujú banky v mieste sídla dlžníka a v čase uzatvorenia zmluvy o úvere.

42. Na zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obchodného zákonníka má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úroky z úveru sú totiž obsahom, a teda súčasťou záväzku dlžníka, a teda aj spotrebiteľa, na ktorom sa s veriteľom dobrovoľne dohodol. Záväzok dlžníka v zmluve platiť zmluvne dohodnuté úroky z úveru spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Keďže bola zmluva o úvere dohodnutá na dobu dlhšiu ako jeden rok, sú úroky z úveru v takom prípade, keď dlžník splácal dlh v splátkach, splatné spolu s každou splátkou. Celková suma úrokov musí byť dlžníkom zaplatená najneskôr so zaplatením zvyšnej časti istiny úveru.

43. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má podľa názoru odvolacieho súdu dlžník zásadne povinnosť platiť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. Tým sa zmluva o úvere líši od zmluvy o pôžičke podľa Občianskeho zákonníka, keďže povinnosť platiť úroky je v prípade poskytnutia pôžičky závislá na dohode zmluvných strán nielen čo do výšky úrokov, ale aj čo do doby a spôsobu ich platenia. Pokiaľ si zmluvné strany úroky nedojednávajú vôbec, takáto pôžička je bezúročná a dlžník má povinnosť vrátiť iba požičanú istinu. Ak si strany v zmluve o pôžičke dohodnú povinnosť zaplatiť úroky spolu s istinou ku dohodnutému dňu splatnosti, dlžník platí úroky iba do doby splatnosti. Na to, aby dlžník bol povinný platiť úroky zo zmluvy o pôžičke nielen do splatnosti, ale v prípade nevrátenia pôžičky včas aj po jej splatnosti, museli by si zmluvné strany takúto povinnosť výslovne dojednať, zo zákona veriteľovi nárok na úroky po dobe splatnosti pôžičky nevzniká.

44. Vzhľadom k dispozitívnej povahe úpravy zmluvy o úvere nie je vylúčené, aby doba, po ktorú je dlžník povinný platiť úrok, bola upravená dohodou strán odchyľne od výkladu § 503 Obchodného zákonníka. V zmluve je najmä možné dohodnúť, že dlžník je povinný platiť úrok z úveru od poskytnutia úveru do dohodnutej doby splatnosti, pričom takáto dohoda, aby sa dlžník zaviazal zaplatiť z poskytnutých peňažných prostriedkov úroky, nie je v rozpore s § 497 Obchodného zákonníka.

45. V zmluve o spotrebiteľskom úvere dohodli strany úrok z úveru vo výške 5,9 % ročne. Výšku dohodnutého úroku posúdil ako primeranú aj súd prvej inštancie, keď žalobcovi v súlade s petikom priznal úroky do dátumu predčasnej splatnosti vo výške 146,51 Eur, ktoré predstavovali úrok vo výške 5,9 % ročne a úroky z omeškania. Súčasťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú aj Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko, a.s. (ďalej len „Všeobecné obchodné podmienky“) a Obchodné

podmienky. Podľa článku 3, bod 3.4 Obchodných podmienok úroková sadzba sa určuje ako fixná úroková sadzba vo výške určenej v zmluve o úvere. V zmluve o úvere si zmluvné strany dohodli 5,9 % ročný úrok. Závazok dlžníka platiť úroky splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky je tak v súlade s § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom tak, ako to vyplýva z § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, je dlžník povinný zaplatiť úroky za dobu od poskytnutia až do vrátenia peňažných prostriedkov, keďže sa na takúto povinnosť veriteľovi zmluvne zaviazal a tento jeho záväzok trvá aj po odstúpení veriteľa od zmluvy.

46. Pokiaľ žalobca vyzval žalovaného na predčasné splatenie celého úveru, vrátane zmluvných úrokov a úrokov z omeškania v ním vyčíslenej výške tak, ako to vyplýva z jeho výzvy, zaslanej žalovanému v súlade so zmluvou o úvere a obchodnými podmienkami, ide zároveň o jednostranný právny úkon odstúpenia žalobcu od zmluvy o úvere pre omeškanie žalovaného s vrátením po sebe idúcich troch splátok podľa § 506 Obchodného zákonníka, čo však na súdom uvádzanú povinnosť žalovaného platiť zmluvné úroky z úveru len do zosplatenia úveru nemá podstatnejší vplyv.

47. Povinnosť platiť úroky z omeškania tak bez ďalšieho vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, aj keď majú iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe (porovnaj rozsudky NS ČR z 25. 9. 2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27. 6. 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24. 7. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014, Komentár. 2. vydanie Praha: C. H. Beck, 2009, Švestka, J., Spáčil, J., Škárková, M., Hulmák, M. a kol. Občianský zákoník II. § 460 až 880, str. 1551 a 1856).

48. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní primeranosti výšky úrokového zaťaženia nie je možné postupovať tak, že by sa obidve sadzby úrokov mohli spočítať a že by úroky z omeškania mali nahradiť od splatnosti pohľadávky úroky, ktoré si strany písomne zmluvne dohodli.

49. Na základe uvedeného odvolací súd vyslovil názor, že vyhlásenie úveru za predčasne splatný vo výzve na predčasné platenie úveru žalobcom má jediný dôsledok, a to, že deň splatnosti je zároveň dňom, ku ktorému žalobca od úverovej zmluvy odstúpil. Odstúpenie od úverovej zmluvy a jeho účinky a dôsledky sú upravené priamo v Obchodnom zákonníku, preto je potrebné na ich posúdenie aplikovať § 506 a § 351 Obchodného zákonníka a priznať žalobcovi nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z nezaplatenej istiny úveru až do úplného zaplatenia úveru, čomu zodpovedá aj právna úprava obsiahnutá v § 13 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 16.03.2018. Vyplýva z nej, že ak by to bol spotrebiteľ, ktorý by odstúpil od zmluvy o úvere, aj vtedy by musel zaplatiť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi, preto neexistuje žiaden dôvod na to, aby neplatil úrok z úveru do splatenia úveru aj vtedy, keď od zmluvy odstúpil žalobca ako veriteľ. Zákon o spotrebiteľských úveroch sa pritom vzťahuje len na určitý okruh vzťahov, pričom ako jeden z dôvodov zániku zmluvy o úvere rovnako, ako aj Občiansky, či Obchodný zákonník upravuje odstúpenie dlžníka od zmluvy a nie zosplatenie úveru zo strany veriteľa.

50. Doručením výzvy právneho predchodcu žalobcu žalovanému, ktorý mešká s úhradou splátok na vrátenie celej časti dlhu, a to ako úveru, tak aj príslušenstva bez ohľadu na to, či žalobca svoj písomný úkon nazve výzva na úhradu dlžnej sumy alebo oznámenie o zosplatení je úkonom, ktorým sa zmluvný vzťah k určenému dátumu končí a má za následok vždy len zánik zmluvy jej odstúpením z dôvodu omeškania žalovaného ako dlžníka so splácaním úveru. Ten, kto poskytuje úver, môže v určitých zákonom predvídaných prípadoch požadovať predčasné splatenie úveru alebo jeho časti. Dochádza tak k tzv. zosplateniu úveru. V prípade, že je splácanie úveru dohodnuté v splátkach a žalovaný niektorú splátku nezaplatí, má úverujúci právo na vyrovnanie celej pohľadávky. Jedná sa o stratu výhody splátok, ktorá je určitou sankciou za nesplnenie povinnosti úverovaného, na základe čoho sa stane splatným celý dlh. Strata výhody splátok však nenastáva automaticky, strany si ju musia dohodnúť v zmluve. Ďalšou podmienkou je včasné uplatnenie tohto práva úverujúcim, ktorý právo na vyrovnanie celej pohľadávky musí uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšej splátky, napr. výzvou alebo žiadosťou o zaplatenie celého dlhu. Pokiaľ úverujúci toto právo uplatní, úverovaný má povinnosť zaplatiť celý dlh naraz, a to bez zbytočného odkladu od žiadosti úverujúceho. (uznesenie NS ČR z 23. 11. 2005, sp.zn. 21 Cdo 426/2005).

51. Či už oznámenie žalobcu, že sa celý úver stal splatný alebo odstúpenie od zmluvy nevyklučujú, aby bol dlžník pri omeškaní s vrátením úveru povinný platiť ako úroky z úveru, ktoré predstavujú cenu - odplatu za prenechanie peňažných prostriedkov na ich používanie (nie odplatu podľa § 499 Obchodného zákonníka za dohodnutie záväzku poskytnúť úver). Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi zmluvné úroky vzniká zo záväzku v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva bez ďalšieho zo zákona ako dôsledok omeškania so splnením dlhu. Aj keď dlžník nie je v omeškaní s plnením dlhu, môže veriteľ požadovať zmluvné úroky a úroky z omeškania pri omeškaní dlžníka aj pri pôžičke. Dohodnuté úroky a úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky aj v prípade spotrebiteľského vzťahu, a to podľa § 121 ods. 3 OZ. Majú však iný právny dôvod a veriteľ ich môže požadovať popri sebe. (porovnaj rozsudky NS ČR z 25. 9. 2003, sp. zn. 33 Odo 518/2003, z 27. 6. 2007, sp. zn. 33 Odo 657/2005, a z 24. 7. 2014, sp. zn. 33 Cdo 1401/2014).

52. Keďže je v prejednávanej veci titulom, na základe ktorého si žalobca uplatňoval svoje právo spotrebiteľská zmluva, ktorá je regulovaná osobitnou úpravou a zmluvné podmienky dojednané v zmluve o úvere uzatvorenej predovšetkým podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, je treba pri absencii inak prejavenej vôle v zmluve o úvere vychádzať z toho, že veriteľ má popri dojednaných zmluvných úrokoch ako úrokov z úveru nárok v prípade, že s vrátením úverových prostriedkov vrátane úrokov z úveru mešká, na zaplatenie úrokov z omeškania, pokiaľ bola ich výška zmluvne dohodnutá v dohodnutej výške, inak vo výške stanovenej zákonom.

53. Rozhodovacia prax a aj právna literatúra je jednotná v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Pokiaľ sú dohodnuté úroky odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškanie s platením istiny a na rozdiel od dohodnutého úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keby neboli zmluvne dohodnuté tak, ako vyplýva z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

54. V rozsahu tretej výrokovej vety, ktorou súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % ostalo rozhodnutie nedotknuté odvolaním, preto o ňom odvolací súd nerozhodoval.

55. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej druhej výrokovej vete v časti, ktorou zamietol žalobu žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 5,9 % ročne zo sumy 9.454,53 Eur od 25.01.2019 do zaplatenia aj po vyhlásení predčasnej splatnosti celého úveru, t. j. za obdobie od 25.01.2019 do zaplatenia nie je správne, preto ho odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobcovi priznal právo na zaplatenie úroku vo výške 5,9 % ročne zo sumy 9.454,53 Eur od 25.01.2019 do zaplatenia tak, ako je to uvedené v prvej výrokovej vete tohto rozhodnutia.

56. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

57. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).